

Knap Knapper Knappert

Knap Knapper Knappert

Sanne Agterberg

Schrijver: Sanne Agterberg
Coverontwerp: Sanne Agterberg
ISBN: 9789402195026
© Sanne Agterberg

Hoofdstuk 1

“Hallo daar Knappert. Hoe is het met jou vandaag?” vroeg hij met een knipoog. “Je ziet er weer heel goed uit vandaag.”

Er viel een korte stilte.

“Goed, je ziet er elke dag goed uit. Ben je wezen sporten?” Hij glimlachte terwijl hij sprak. Zijn spiegelbeeld glimlachte terug. De twee spanden hun biceps.

“Klaar voor een nieuwe dag?” Het spiegelbeeld hield zijn hoofd schuin en keek zelig. “Wat is er? Ben je verlegen?” De twee keken elkaar even aan en barstte toen in lachen uit. Het was tijd om de deur uit te gaan, de wereld in. Dat had de wereld verdiend.

Met de grootste en wijdste glimlach mogelijk liep hij de deur uit. Het zonnetje scheen op zijn gezicht en hij wist dat het zonnetje dat speciaal voor hem deed. Hij spreidde zijn armen en was zielsgelukkig.

“Hallo zonnetje!” zei hij tegen het luchtledige.

“Hallo Knappert.” Hoewel het zonnetje dat niet werkelijk terug zei, wist hij dat als het zonnetje kon praten, het zonnetje dat zou hebben gezegd. Iedereen zei dat immers, en met goede reden. Hij was een knappert. Sterker nog, hij was een knappert onder de knapperts. Hij was dé knappert. Zijn ogen hadden een natuurlijke schittering, zijn glimlach straalde nog helderder dan de zon en zijn lang glanzend haar wapperde in de wind. Knappert wist dat het windje daar speciaal voor waaide. Of de wind dat zelf ook wist was de vraag. Met een sierlijke beweging gooide hij zijn jasje over zijn schouder. In het tuintje naast hem kwam de buurvrouw naar buiten.

“Een hele goede morgen buurvrouw. Wat zie jij er weer goed uit vandaag!” riep hij haar toe. De buurvrouw zuchtte diep en liep per direct terug haar huis in. Knappert lachte. Hij wist dat ze terug ging om haar bos te verbergen. Nog een keer zwaaide hij, alvorens hij de straat op liep. Of lopen werkelijk de goede bewoording was voor zijn pas wist Knappert niet zeker. Eigenlijk was het, in de ogen van Knappert, te sierlijk voor lopen. Wellicht was een zwoele tangopas beter. In de ogen van de rest van de wereld was het loopje echter heel gewoontjes. Bij een lantaarnpaal draaide Knappert een rondje. Wat was het toch een fantastisch mooie dag! En dat speciaal voor hem. Het zonnetje was een beetje warm, maar de wind koelde hem precies genoeg af. Bij de bushalte stopte Knappert. Hij schudde zijn lange glanzende haar.

“Hallo daar dames, is het geen prachtige dag voor prachtige dames?” zei hij met een grote glimlach tegen de groep dames bij het bushokje. Minstens de helft van

de dames zuchtte diep. Op deze helft lette Knappert natuurlijk niet. Een groot deel van de overgebleven helft was ook beter om te negeren. Deze groep keek namelijk weg. Juist die dag had Knappert geluk. Tussen alle verbitterde dames stond er namelijk eentje die nieuw was in de stad. De vrouw bloosde een beetje en schudde haar hoofd. Knappert wist wel dat de dames die wegkeken ook bloosde, maar de dames verborgen hun blos verrassend effectief.

In de bus ging Knappert bij het raampje zitten. Knappert zat altijd bij het raampje, dat was zijn lievelingsplek. Bij het raampje had hij niet alleen het allerbeste uitzicht, maar hij had vanaf daar ook de mogelijkheid om te zwaaien naar de buitenwereld. Hij wist hoeveel de buitenwereld van hem hield, en vond dat de wereld het dus verdiende dat hij zwaaide. Sommige mensen zouden het wellicht vervelend vinden om elke keer te zwaaien als hij of zij het openbaar vervoer nam, maar Knappert niet. Knappert genoot met volle teugen van het zwaaien. Hij zwaaide naar iedereen die hij zag. Niet iedereen zwaaide terug, maar dat gaf niet. Mensen hoefde niet terug te zwaaien, ze hielden toch wel van hem. Na een paar haltes kwam de man naast Knappert zitten. ‘De man’ was wellicht het favoriete gedeelte van Knapperts busreis. Elke dag kwam de man naast hem zitten. Knappert wist eigenlijk niet hoe de man heette, maar dat gaf niet. De man had namelijk een rol pepermuntjes waarvan hij er vaak eentje aan Knappert gaf. Knappert was dol op pepermunt. Hoewel het natuurlijk niet mogelijk zou zijn dat zijn adem nog lekkerder rook, vond hij pepermuntjes gewoon lekker.

“Pepermuntje?” vroeg de man.

“Ja lekker!” antwoordde Knappert en daarmee was de conversatie weer afgelopen. De man moest namelijk de bus weer uit. Knappert zelf moest eigenlijk ook de bus uit bij die halte, maar zoals elke woensdag bleef Knappert nog twee haltes extra zitten. Op deze manier kon hij nog even wat langer genieten van het zwaaien. Als Knappert dan eindelijk de bus uit was gestapt moest hij een kwartier omlopen. Dat was het meer dan waard. Tijdens het lopen kon Knappert knipogen naar iedereen om hem heen. Die dag was Knappert in een erg goede bui, dus sommige vreemdelingen kregen er ook een geknipte vinger of zelfs een kushandje bij. Het was een goede tijdsbesteding en Knappert had daarom geregeld dat hij elke woensdag een kwartier later op zijn werk mocht zijn.

Het werk dat Knappert deed was ontzettend spannend. Dat werk was iets wat alleen ontzettend knappe en getalenteerde mensen konden doen. Dat wist Knappert. Ook wist Knappert dat hij absoluut de beste van allemaal was. Dat

men dit niet liet blijken was simpelweg om zijn collega's niet jaloers te maken. Dat Knappert al zeker vijftien jaar geen promotie of opslag had gekregen was voor eerlijkheid met zijn collega's. Knappert was vice hulp van de boekhouding. Alles kwam op hem aan. Knappert wist dat als hij ook maar één foutje maakte het hele bedrijfsleven geruïneerd zou zijn. Zijn taken bestonden uit het nalezen van alle opgeschreven cijfers en het sorteren van alle mappen. Dit gebeurde allemaal in een eenzaam afgesloten kelder. Eerst had Knappert tussen collega's gewerkt, maar op een dag had de baas hem naar de kelder verhuist. Knappert had dit begrepen. De collega's werden jaloers op Knapperts belangrijke functie en konden zich daarom niet goed concentreren.

Na een lange werkdag kwam Knappert terug in zijn huisje. Hij was uitgeput, maar toch absoluut tevreden.

“Hallo Schatje, ik ben thuis!” riep Knappert.

Als antwoord zwom Schatje een rondje door haar kom. Schatje was Knapperts goudvis en tevens enige huisgenoot. Knappert spendeerde altijd een tijdje om met Schatje te kletsen voordat hij ging eten. Tijdens het eten zette Knappert de vissenkom altijd op tafel tegenover hem. Knappert was natuurlijk niet eenzaam, maar gezelschap was nooit weg. Als Knappert een vriendin zou willen, zou hij er natuurlijk zo eentje krijgen, maar dat vond Knappert gemeen voor alle andere meisjes. Toen Knappert die avond eindelijk in bedje lag was hij tevreden. Het was een mooie dag geweest en hij kon niet anders dan tevreden zijn met zichzelf. Terwijl hij daar lag in zijn hemelbedje dacht hij aan de toekomst en hoe vreselijk fijn die zou zijn. Hij dacht vele scenario's uit maar zonder dat hij dat wist had hij al die scenario's helemaal mis. Hetgeen dat zou komen was iets waarop Knappert niet kon rekenen. Op dat moment deed hij dat dan ook niet en zielstevreden viel Knappert in slaap.

Hoofdstuk 2

De volgende dag werd Knappert vrolijk wakker. Dit was een zekere uitzondering op zijn gebruikelijke humeur. Normaliter was Knappert zielsgelukkig bij het opstaan. Het leek bijna alsof er iets mis was. Knappert wreef over zijn slapen, maar kwam er niet achter wat er aan de hand was. Was het Schatje? Bij die gedachte begon het hart van Knappert sneller te kloppen. Meteen sprong hij zijn bedje uit en rende naar de woonkamer.

“Schatje!” riep hij bezorgd.

Schatje antwoordde niet, maar zwom rustig rond. Knappert schudde zijn hoofd en besloot dat hij zich niet moest aanstellen. Hij deed de gordijnen open en het zonnetje bescheen zijn gezicht. Met de warmte van de zon verdween meteen het gekke gevoel dat Knappert had gehad.

“Goedemorgen zonnetje!” riep hij uit.

“Goedemorgen Knappert!” Was het gebruikelijke afwezige antwoord. Zodra Knappert naar buiten stapte was hij het voorgevoel van die ochtend al helemaal vergeten. Hij maakte een sprongetje en rende meteen weer naar binnen, Knappert beseft namelijk dat het donderdag was. Donderdag was een van zijn zeven favoriete dagen! Op elke donderdag nam Knappert een pakketje gesigndeerde foto's mee voor zijn fans. Deze foto's gaf hij weg op straat aan iedereen die er behoefte aan had, of van wie Knappert vermoedde dat hij er behoefte aan had. Het leuke hiervan was dat Knappert wist dat werkelijk iedereen wel zo'n foto wilde. Sommigen wilden er zelfs twee, al durfden zij dat meestal niet te zeggen. De eerste foto van donderdag ging stevast naar de buurvrouw. Knappert wist hoe gelukkig hij haar daarmee maakte. Om haar te verrassen rolde hij de foto elke donderdag in de krant van de buurvrouw. Hiervoor moest hij weliswaar inbreken in haar brievenbus, maar het was de leuke verrassing zeker waard! Knappert hield er van zijn buurvrouw zo te verrassen. Het enige jammere was dat ze vreemd genoeg nooit terug kwam om hem te bedanken.

Onderweg in de bus was Knappert zo vrolijk dat de buschauffeur bij binnenkomst meteen een foto kreeg. Hierbij begon de buschauffeur zachtjes te protesteren, maar Knappert zei hem dat hij hem de foto echt gunde. Ook vertelde Knappert dat hij er werkelijk geen geld voor wilde hebben. Nog voordat de buschauffeur had kunnen antwoorden was Knappert alweer op zijn vaste plekje gaan zitten en zwaaide hij naar de buitenwereld. De buitenwereld zwaaide niet terug.

Met een sprong verliet Knappert de bus. Het was een sierlijke sprong waar

menig atleet jaloers op zou zijn. Als Knappert het niet vreselijk oneerlijk voor de andere sporters had gevonden, had hij meegedaan met de olympische spelen. Er klonk geen applaus, maar dat gaf niet. Knappert wist dat zijn publiek gewoon een klein beetje verlegen was. Ter compensatie gaf Knappert wel een buiging en zwaaide vrolijk terwijl de bus weg reed. Op weg naar kantoor huppelde Knappert van stoeptegels naar stoeptegels, terwijl hij afentoe een gesigndeerde foto uitdeelde. Het was fijn om zijn fans gelukkig te maken.

Zodra Knappert het kantoorgebouw binnen liep voelde hij de sfeer meteen aan. Iedereen liep in het grijs en het grootste merendeel had dikke wallen onder hun ogen. Veel collega's klemden hun kop koffie vast alsof hun leven er vanaf hing. Bij sommigen kon dit nog wel eens werkelijk het geval zijn. Knapperts grote grijns verbreedde terwijl hij bedacht dat het wellicht nog nooit zo gezellig was geweest op kantoor.

“Hallo mijn kantoorcollegavrienden!” riep Knappert vrolijk. De enige reactie was een diepe grom die weerklonk uit de hal. Knappert glunderde, het was niet elke dag dat hij een reactie kreeg.

“En een zeer goede morgen voor jou Borinomeusius.” zei Knappert terwijl hij een kushandje naar de receptionist wierp.

“Hoe vaak moet ik het nog zeggen, mijn naam is Bob.” zuchtte deze terug. Knappert hoorde dit en liep naar hem toe.

“Je hebt gelijk Borinomeusius.” zei Knappert met iets in zijn stem dat bijna op spijt leek. “Natuurlijk mag ik jou niet overslaan! Hier is een foto!”

Bob trok zijn mond in een horizontale streep, maar Knappert zag dit niet. Hij was al weg gehuppeld.

Na een paar uur werk was Knappert toe en aan pauze. Omdat het donderdag was, werd er van Knappert verwacht dat hij beneden bleef. Op donderdag kwamen de mensen op kantoor die te jaloers zouden worden bij zijn aanblik. Als dat gebeurde werden zij verdrietig. Knappert had hier alle begrip voor, want wie zou er nou niet jaloers op hem worden? Omdat Knappert nu alleen was besloot hij stiekem bezig te gaan aan iets waarvan alleen hij wist. Dit was zo geheim dat hij in een klein donker hoekje ging zitten, dat zo mogelijk nog donkerder was dan de rest van de kamer. Hier pakte hij zijn kleine radio en stopte zijn geheime cd erin. Daarna drukte hij op het speelkopje en een vreemde stem vulde de kamer. Knappert sloot zijn ogen en genoot in de hoop dat hij de enige was die het kon horen.

Hoofdstuk 3

Door de kelder heen weerklonk de stem van iemand die Knappert innig aanbad. Het was de stem van een poëet. De enige poëet waar Knappert ooit naar luisterde. Deze poëet was iemand waarvan Knappert vond dat hij hem echt begreep. Genietend van de stem droomde Knappert weg. Hij kon uren luisteren naar de poëzie van de man die bekend stond onder de naam van H. Gregortje. Stiekem droomde Knappert ervan hem ooit te ontmoeten. Als dat gebeurde zou Knappert vragen waarom H. Gregortje maar één gedichtenbundel had uitgegeven. Er waren maar vijf gedichten en Knappert zou het waanzinnig vinden als er meer waren. Als H. Gregortje Knappert zou zien zou hij vast direct overtuigd zijn om die te produceren. Dat was immer iedereen na een korte blik op de onweerstaanbare Knappert. Helaas voor Knappert was de kans dat hij H. Gregortje zou tegenkomen vrij klein. Daarnaast was de cd afgelopen. Dit was maar net op tijd, juist op dat moment kwam er namelijk iemand binnen. Knappert keek op. Hoewel er normaal nooit iemand vrijwillig naar beneden kwam was Knappert niet echt verbaasd. Knappert wist dat iedereen constant de behoefte had om naar hem toe te gaan, ze durfden dat alleen niet toe te geven. “Dus je hebt me eindelijk gevonden?” vroeg Knappert met een knipoog. Hij kende de persoon die de kelder inliep niet, maar alsnog pakte hij een gesigneerde foto.

“Ehm hallo?” stamelde de vreemdeling.

“Hier is je foto!” zei Knappert met een van zijn zwoelste lachjes terwijl hij naar de vreemdeling toe huppelde. De vreemdeling keek een beetje verward en nam de foto aan.

“Speciaal voor jou gesigneerd. Xxx Knappert.” las ze voor. “Heet jij Knappert?” “Voor jou altijd moppie.” antwoordde Knappert met een grote knipoog. De vreemdeling trok een wenkbrauw op en besloot er niet verder op in te gaan.

“Goed, Knappert. Ik ben op zoek naar de vice hulp boekhouding?” Ze sprak het beroep met enige onzekerheid uit, alsof ze niet wist of het wel werkelijk bestond. “Hier ben ik dan! Waarmee kan ik een lach op jou schattige snoetje toveren moppie?” grinnikte Knappert terwijl hij zijn armen wijd uitstak. Het was voor hem logisch dat ze naar hem op zoek was, dat was iedereen. Wel was hij benieuwd wat voor smoes ze zou geven voor haar bezoek. De vreemdeling keek hem even vragend aan, maar scheen daarna de situatie te accepteren.

“Ik ben hierheen gestuurd om te vragen naar het vrijgeleide A38.” stelde ze resoluut vast. Knappert was onder de indruk, het was best een goede smoes. Zelf had hij natuurlijk een betere verzonnen, maar het was niet eerlijk om de

vreemdelling met hem te vergelijken.

“Ik zal hem even pakken.” zei Knappert met een grote knipoog. De vreemdelling knikte enkel. Van binnen giechelde Knappert. Hij had een mooie verassing voor de vreemdelling. Aangezien Knappert ontzettend vingervlug was, wist hij zeker dat de vreemdelling niet doorhad dat hij stiekem een gesigioneerde foto in het mapje stopte.

“Wat doe je?” vroeg de vreemdelling. Het was bijna alsof ze hem doorhad.

“Ik pak het vrijgeleide A38 voor de schoonheid in mijn kantoor Moppie.” zei Knappert terwijl hij probeerde een strak gezicht te houden. Hij kon er zo van genieten als hij iemand een cadeautje gaf. Het leukste was dat iedereen daar altijd van ging blozen. Het viel hem op dat de vreemdelling erg goed was in het verbergen van haar blos. Zonder iets te zeggen nam ze het mapje aan. Toen deed ze een paar stappen richting de trap.

“Dankjewel... Ik moet nu naar een afspraak...” zei ze op een verontschuldigende toon. Knappert wierp haar een kushandje toe.

“Tot later moppie.” riep hij nog waarna hij met een grote glimlach op zijn houten stoeltje ging zitten. Wat was het toch geweldig om hem te zijn. Soms vroeg Knappert zich af hoe de wereld zou zijn als niet iedereen hem aanbad. Die situatie was iets wat de meeste mensen ondergingen. Als zij op zoek gingen naar een partner moesten ze werkelijk moeite doen. Goed, het was ook wel rustig als niet iedereen zielsveel van je hield, maar Knappert was blij dat hij niet bij die groep hoorde. Het bezoek van die ochtend was daar natuurlijk weer ruim voldoende bewijs voor.

Iets waar Knappert altijd naar uitzag, was zijn kopje donderdag-koffie. Donderdag was, naast gesigioneerde-foto-dag ook één van de dagen dat Knappert een kopje koffie had verdient. Hij had, zoals altijd, goed werk geleverd en huppelde dan naar het cafeetje om de hoek. Hoewel Knappert dol was op alle plekjes, was dit een van zijn lievelings-plekjes op de hele wereld. Hij had een favoriet tafeltje in het precieze midden van het café. Vanuit die positie konden al Knapperts fans hem bekijken en kon hij, indien nodig, zwaaien naar zijn fans en soms knipogen. Natuurlijk zwaaide hij ook als het niet direct nodig was. Eigenlijk gaf hij altijd aandacht aan zijn fans. Terwijl hij naar binnen liep haalde Knappert alvast een gesigioneerde foto tevoorschijn. De eerste foto in het café was stevast voor tafel drie. Dit was ooit per toeval ontstaan toen Knappert struikelde en per ongeluk een foto op tafel drie liet vallen. De jonge vrouw aan de tafel had zowaar gelachen en een haar achter haar oor geschoven. Het was leuk geweest dat iemand haar affectie voor hem had getoond. De rest van de wereld deed dit

een stuk minder vaak, hoewel dat natuurlijk puur door verlegenheid kwam. Knappert had de jonge vrouw nooit meer terug gezien, maar hij had sinds die dag altijd zijn eerste foto naar tafel drie gebracht. Deze donderdag dag zaten er twee grote mannen aan het tafeltje. Beide mannen hadden grote tatoeages en nog grotere spieren. Een van de twee had een tatoeage van een baksteen op zijn gezicht. Om de heftige fenotypes van zijn maatje te compenseren, had de ander zo'n grote hanenkam dat het de lamp raakte. Het gevolg hiervan was dat de lamp hevig heen en weer slingerde. De oudere generatie zou de mannen omschrijven als 'ongure types met weinig kansen voor de toekomst'. Knappert huppelde op de twee af en gaf ze met een groots gebaar allebei een foto. "Voor boven jullie bedje." zei Knappert en daarna huppelde hij verder. De mannen waren te verbaasd om te protesteren.

Bij het bestellen van de koffie verzekerde Knappert de serveerster dat hij echt geen korting wilde en hij uiteraard, zoals iedereen, wilde betalen. Knappert was ervan op de hoogte dat serveersters hem van nature korting wilde geven, maar hij wilde geen misbruik maken van zijn fans. Hij stelde de serveerster hiervan op de hoogte voordat zijzelf iets had kunnen zeggen. De serveerster was duidelijk een kattenvrouwtje. Ze had een veel te grote wollen trui aan, met een lange rok en legerlaarzen. Haar haar zat slordig in een staartje. Wel was ze een ondankbaar kattenvrouwtje, ze liep weg zonder een foto aan te nemen. Dit was Knappert wel van haar gewend. De serveerster was veel te verlegen. Omdat Knappert haar altijd wel een foto gunde verstopte hij er altijd één onder het schoteltje als hij had afgerekend. Daarna moest hij dan zo snel mogelijk het café uit rennen. Op deze manier kon de serveerster de foto niet terug geven. Zo ver zou het die dag echter niet komen. Zelfs zijn kopje koffie zou hij maar half op krijgen. Dat was zonde, want hoe ondankbaar of verlegen de serveerster ook was, ze kon hele lekkere koffie maken. Knapperts rustige momentje zou ruw worden verstoord door een luide knal. Dit zou niet zijn grootste probleem zijn, want deze knal werd opgevolgd door een nog luidere explosie. Hoewel dat helemaal niet in de planning zat, werd Knappert tegen de vloer gesmeten. Binnen enkele seconde was er enkel nog chaos en paniek in het anders zo rustige cafeetje om de hoek.

Hoofdstuk 4

Het was niet nodig om te zeggen hoe geschokt Knappert was. Hij was er niet aan gewend dat er zoiets gebeurde. Veel tijd voor verbazing was Knappert echter niet gegund. Het café stond in iets wat het beste te omschrijven was als 'lichte laaien'. Het begon er ook nog eens vrij warm te worden. Er klonk erg veel gegil en Knappert had er even moeite mee om zich te concentreren. Natuurlijk ging dit probleem na een seconde weer over, Knappert had zichzelf altijd snel weer in de hand. Heel stoer en dapper kroop hij naar de uitgang van het café. Om Knappert heen renden mensen naar de uitgang. Knappert deed niet aan dat geren mee. Buiten begonnen sirenes te loeien. Hoewel het niet de grootste zorg van Knappert was, begon het ook spannend te worden of zijn trommelvliezen dit helemaal zouden overleven. Gelukkig voor hem zou het antwoord op die vraag 'ja' blijken te zijn. Onderweg naar de uitgang, kwam Knappert het lichaam van een persoon tegen. Het lag op de grond en deed niet bar veel. Door de snel opkomende rook kon Knappert niet goed onderscheiden wie het was. Het enige wat hij merkte was dat het een groot gebouwde man was. Eerst porde Knappert de man, maar een reactie bleef uit. Dit was een zeer onpraktisch iets, de man zag er namelijk niet licht uit. Aangezien Knappert de enige was die de persoon zag, zat er niets anders op dan hem maar mee te nemen. Dit was typisch iets voor Knappert, om zijn medemens zo uit de brand te helpen. Die keer was wel de eerste keer dat hij dat zo letterlijk deed. Met al zijn kracht begon Knappert aan het lichaam te sjorren. Het gewicht van het lichaam voldeed precies aan Knapperts verwachting. Dat kon kloppen, hij had namelijk een vreselijk goed inschattingsvermogen. Pas bij de deur beseftte Knappert iets vreselijks met betrekking tot de ongeïdentificeerde man. Nu het café in brand stond gold namelijk het zelfde voor al Knapperts gesigioneerde foto's. Knappert sleepte het lichaam de deur door en ging er toen treurig naast hem op de stoep zitten. Het was spijtig dat hij hem niets kon geven om boven zijn bedje te hangen.

Na een paar minuten waren de brandweer, politie en ambulances aanwezig. Het vuur werd met vol enthousiasme te lijf gegaan, en iedereen die even geleden in het café had gezeten was voorzien van een dekentje. Omstebeurt werd iedereen gerust gesteld en ondervraagd over wat er precies was gebeurd. Nog voor dat hij aan de beurt kwam, was Knapperts humeur weer in volle glorie hersteld. Hij zat onder zijn dekentje en glimlachte breed.

"Hallo meneer." zei een politieagente terwijl ze aan kwam lopen. "Gaat het een beetje?" Ze knielde bij hem neer en keek bezorgd. Knappert snapte dat ze over

